

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

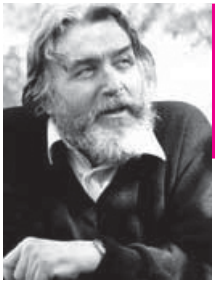
Redactor-șef: Ștefan TARJOC

Rostul vieții

Mântuitorul Iisus Hristos a arătat rostul vieții noastre prin următoarele cuvinte: „Fiți sfinți pentru că sfânt sunt Eu” (I Petru 1, 16) și „Fiți desăvârșiți precum este desăvârșit Tatăl vostru ceresc” (Matei 5, 48). Sfințirea, adică curățirea de păcate o lucrează Duhul Sfânt în Biserică prin Sfintele Taine, care sunt asemenea unor canale cerești prin care Hristos Domnul varsă în suflete puteri dătătoare de viață. Iar desăvârșirea o învățăm din pilda vieții Mântuitorului.

✝ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Se coc gutuile

Toate cîte se întîmplă acum, se întîmplă sub semnul gutuiei. Este galbenă și prea puțin vegetală. Lumina atîrnă de cer, acolo unde se întîmplă să fie un gutui dedesubt. Maternitatea naturii se odihnește sub semnul gutuiei. Puful de pe gutuie cade molatec, iar galbena întruchipare rămasă luminează mărunț.

Se coc gutuile în Țara Românească. Curații și timidii țărani de pe văile rîurilor dintre Carpați și

Dunăre își primenesc odăile cu proaspete gutui. Dinții copiilor se strepezesc în ele. Lumina soarelui se strepezește în ele și visul toamnei este o vînătoare de gutui. Sub cerul închegat el însuși din loc în loc a galben e cîte un gutui ce trebuie să fie ocolit de un drum.

Lumina lunii risipește pe pămînt o impresie de gutuie galbenă dar universul este o casă de gutui. Lumina lunii dezvelește gutuile de pe pămînt, ca într-un schimb de replici. Ce greu s-au copt și ce ușor se rup și iar începe drumul trudnic

Conducerea revistei noastre mulțumește maestrului Adrian Păunescu, pentru bunăvoința de a accepta, dezinteresat material, să colaboreze cu revista noastră.

către primăvară. Din lună cade o lumină de gutui, ferestrele caselor țărănești se umplu de gutui, semnul gutuiei este semnul toamnei. Și cum noi nu ne

(continuare în pag. a 2-a)
Adrian PĂUNESCU

poezi ai tuturor timpurilor

Când mă voi întoarce

Când m'oiu duce iar la Divciori
Pune-mi-oi la clop un struț de flori
Și cu brâu de raze m'oiu încinge
- Satule bătrân, nu plînge.

Vara verilor va fi atunci
Câmpul înflori-va ceruri, lunci
În pârâu aripa lor va ntinge
- Satule bătrân, nu plînge.

Tânăr mă va duce albul drum,
Flacăra durerii pân'la scrum,
Va fi ars în mine, se va stînge.
-Satule bătrân, nu plînge.

Mi-or ieși în cale bunii mei
Mînuri albe vor întinde ei
Peste pieptul meu în lac de sânge
- Satule bătrân, nu plînge.

Ramurile verii m'or umbri
Tot ce-a fost al meu, tot ce va fi,
Suspinând în jurul meu s'o strînge.
-Satule bătrân, nu plînge.

Emil GIURGIUCA

Români în Banatul nostru

“Miticii sunt, cred eu, acei inși care își fac din nesimțire un mod de a trăi... bine.” V.T.

Iubiți săcălăzeni, distinși oaspeți, aleși premiați,

trăim timpuri grele, vremi de bejenie, cu neamul risipit între câmpurile cu căpșuni și pușcăriile străinătății, cu momente de nevroză de masă și țacăneală colectivă. Ne aflăm, oameni buni, într-un răstimp de obediență totală. România azi, este bine să știți, nu mai poate dispune liber de prerogativele unui stat independent și suveran în politica sa. Vă întrebați totuși, cu candidă mirare, cum mai rezistă țărișoara asta și de ce se agață ea pentru a nu fi înghițită de bulboana pierzaniei? Vă spun eu: România de azi aduce tot mai mult cu o față frumoasă, violată și cu zestrea furată. De frică, ea s-a agățat cu brațele

strânse de gâtul unui fecior falnic și fălos pe care îl cheamă Banat. Ea știe, și din acest motiv nu slăbește istoriei. Dar și de prea multă

Resedința Mitropolitană - joi, 09.10.2008, ora 12,45, IPSS Dr. Nicolae Corneanu, Mitropolit al Banatului, a primit delegația Trustului de Presă „Magazin”

strânsoare s-ar putea să-l piardă. Eu nu știu dacă Banatul o va lăsa vreodată, dar după cum se poate citi în „Nori de la Cornul Caprii”, vorba lui Marin Sorescu, nu-i a bună, și să ne ferească Bunul Dumnezeu de ziua în care Banatul va fi silit să se despartă și de alte țări...

V-ar interesa să știți de ce v-am spus acestea toate? Pentru că recent, am citit un „ghid de campanie electorală” al unui mare partid, mare ca număr de membri, și una din recomandări m-a înspăimântat. Ea sună așa: „Să nu

(continuare în pag. a 2-a)

Vasile TODI
președintele Asociației Presei
din Banatul Istoric

(textul integral al discursului rostit duminică,
5 octombrie 2008, pe scena Casei Naționale
din comuna Săcălăz - Timiș)

ANUL XIV
Nr. 10 (176)

OCTOMBRIE
BRUMĂREL

Tel. 0721.935.392
Fax: 021.519.9551

www.magazinmr.ro
magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2008

(urmare din pag. 1)

„Iubiți săcălăzeni, distinși oaspeți, aleși premiați,”

lăsăm țara pe mâna oltenilor și a moldovenilor”. Oameni buni, au înnebunit miticii! Noi nu facem politică, dar ca jurnaliști, mare parte din noi, puși în slujba Măriei Sale Țăranul Român, trebuie să arătăm că astfel se împlinesc trist pentru țară vorbele Sfintei Scripturi: „Nici o

Primarul comunei Săcălaz, domnul Ilie Todașcă, un om mai presus de laude

cetate nu poate dăinui în afară dacă se dezbină înăuntru”. Prieteni, dacă vrem să mai rămânem oameni, trebuie, cu slovă viforoasă, să oprim astfel de rătăni. Numai așa ne vom mai regăsi români în Banatul nostru drag unde, iată, într-o admirabilă simbioză creștină, trăim laolaltă în această sală, olteni cu moldoveni, dobrogeni cu bihoreni, machedoni cu maramureșeni și dacă ne uităm bine, avem chiar și bănățeni printre noi, ca să închei într-o notă veselă.

Primarul orașului Anina, primind din mâna președintelui fitlul de „Primarul anului 2008 în județul Caraș-Severin”

Distinși prieteni, Comuna Săcălaz, prin oamenii ei, ne-a îngăduit să acordăm astăzi, premiile Trustului de Presă Magazin și ale Asociației Presei Rurale din Banatul Istoric, în chiar inima ei, Casa Națională. Îngăduiți-mi să mulțumesc în numele instituțiilor pe care le reprezint, conducerii Consiliului Local al comunei Săcălaz, Primăriei acestei așezări și, în mod deosebit, domnului Ilie Todașcă, primarul de la care am învățat că omul ființează prin raportare la alții. Și mulțumindu-i aici, vă propun să-i dăm cezarului ce i se cuvine: aplauzele noastre recunoscătoare.

Onorat auditoriu, o personalitate fundamentală a neamului Românesc, din motive întemeiate, consemnate într-o scrisoare ce se află la domnul primar Ilie Todașcă, nu poate onora această sărbătoare a spiritului. Dar noi ne vom onora, rostindu-i numele aici, știind că un popor ca și un om, atâta prețuiește, cât a înțeles din Evanghelie și cât poate să urmeze învățăturii lui Iisus, după cum spunea savantul Simion Mehedinți. Acordăm deci, placheta și cea dintâi diplomă I.P.S.S. dr. Nicolae Corneanu, Mitropolit al Banatului, „pentru râvna de a trăi viitorul creștinismului în prezent”.

Cu mențiunea că atât placheta, cât și diploma îi vor fi înmânate de mine, însoțit fiind de o delegație din care nu va lipsi primarul comunei Săcălaz, îngăduiți-mi să deschid festivitatea de premiere.

Sfaturi de părinte...

Am primit la redacție, din localitatea Vrata, jud. Mehedinți, câteva sfaturi creștine dăruite nouă de preacucernicul părinte paroh Cornel Lungu. Le publicăm cu smerenie și bucurie. V.T.

“Fiți veseli, indiferent ce faceți! Râdeți mereu, pentru că surâsul atrage, în timp ce tristețea alungă!

Nu lăsați să treacă o zi fără să mângâiați pe cineva, fără să-l încurajați cu o vorbă bună. Veți vedea cum vi se ridică moralul!

Dacă inima voastră cântă mereu, grijile acestei lumi îi vor copleși doar pe cei slabi. Aveți încredere în Dumnezeu, în Fața Sa Creatoare, în Mila Lui, iar toate acestea trebuie să vă fie suficiente.

Pr. C. Lungu”

(urmare din pag. 1)

Se coc gutuile

gîndim la noi pentru un anotimp, ci pentru o ursită întreagă, construim ce construim, facem ce facem și visăm tot ce visăm.

Despre gutuile toamnei numai bine !

Despre gutuile primăverii viitoare numai vis !

Acum se coc gutuile și aerul se schimbă și când se coc gutuile din crengi eu sînt convins că însuși trunchiul gutuilor se schimbă și caprele care cunosc gustul cojii știu bine că și trunchiul și rădăcinile gutuilor au toamna un gust apropiat de al gutuilor însuși și că pămîntul chiar este iradiat de lumina gutuilor și de gustul ei ciudat.

Nu candelabre în copaci și nu natură moartă, ci niște proaspete gutuile stăruitoare, ceva între lumină și plăcere, fructe ale încrederii și ale duratei, tentația copacilor de a produce lumină, o, galbene gutuile primenitoare, greu este de știut de unde vin, de sus, de jos, gutuile ce, schimbă cerul cu secreta lor lumină și cu pasionanta lor aventură de a fi ce sînt, atît de tîrziu, cînd toate fructele s-au terminat și numai el mai rămîne și numai el și poate agurida viilor.

Votul uninominal

Între iluzii și dezamăgire

Inițial, toate partidele au susținut ideea votului uninominal, în diferite variante, cu excepția PRM și UDMR.

Aceste două partide erau sigure că această nouă formă de scrutin electoral din România n-o să le aducă niciun avantaj. PRM-ul fiindcă are prea puțini politicieni de marcă în afara liderului C.V. Tudor, iar UDMR-ul fiindcă uninominalul nu le putea aduce voturi în plus, ci numai surprize neplăcute (s-ar putea ca vreun baron local, fără priză la localnici, să nu fie ales, sau unii „frunțași” compromiși pot rămîne pe afară).

Celelalte partide operau cel puțin declarativ, să înnoiască eșicherul politic și să-și impună favoriții.

Totuși, în ultima vreme și aceste partide: PSD, PDL și PNL încep să aibă teamă. Le este frică de posibile surprize, fiind pentru prima oară la acest mod de vot.

Partidul Conservator, care fără aliați n-ar intra în Parlament, acum vrea șanse mai mari, din ajutorul televiziunilor ce îi susțin și i-a făcut pe PSD-iști să-i ierte și să-i ia aliați.

Deși era previzibilă, alianța dintre PNL și „țărăniști” nu s-a impus încă, din considerente ce îmi scapă.

Totuși, uninominalul va scoate din Parlament anonimii, care nu prea au cum să se aleagă. Totodată, va aduce pe scena politică oameni cu notorietate din alte domenii: muzică, sport, știință etc.

Să sperăm că și cumpărarea de voturi se va diminua. În mod sigur cei cu fonduri electorale mari vor fi avantajați! Vor avea posibilități de exprimare, ieșiri în mass-media etc.

Dar vom trăi și vom vedea.

Dr. ec. Ștefan TARJOC

Însemnări în toamnă

N-am mai fost din primăvară în stațiunea „Băile Herculane“, dar trec pe lângă ea cu o indiferență cordială. Mă îndrept spre Orșova, unde mă așteaptă viitorii jurnaliști ai gazetei pe care Trustul de Presă „Magazin“ o va edita acolo. Întâlnire scurtă, frumoasă și cum spun capitaliștii, eficientă. Timp berechet pentru a vedea Dunărea cum surâde-n unde. Sună telefonul și soția mă întreabă cum mi se pare toamna la Orșova. O întreb cum i se pare ei toamna la București și râde. Dacă i-aș pune aceeași întrebare feciorului nostru la Paris, mă gândesc că familia mea a devenit brusc, vorba lui V.I. Popa, „o familie foarte modernă“. Zâmbesc a râde...

Toamna lui 2008 la Orșova? „Niciodată toamna nu fu mai frumoasă / Sufletului nostru bucuros de moarte“. Aici este frumos de la apus până la răsărit și de la răsărit până la hotarul raiului. Văzduhul miroase a toamnă. A saramură și vin. Este atât de frumos aici, încât acum, pentru întâia dată, îl accept pe Aristip. Și îl accept pentru că sărutând buza Dunării, îl înțeleg și mă înscriu voluntar la școala sa cirenaică, pentru a propovădui poporului de aici, de la Orșova, înțelepciunea limitării vieții mereu la clipa prezentă. Dunărea obligă însă la restituiri. „Restituiri?“ „E-o insulă? un munte? o apă? un deșert? / De ce-ar sfârși-n pustie călătoria noastră?“

V. Todi

Ada-Kaleh, seraiul scufundat de pe Dunăre

Șahturile de plăcere, lăutarii turco-țigani, o cetate bastion, minarete, semilune, grădini suspendate, floră ca-n țările calde, cafea Moca, bairamuri, dulcețuri, bragă și tutun rafinat... Toate reprezentau Ada-Kaleh, un paradis pierdut, unic în Europa, unde odinioară își făceau veacul turiștii bogați, aristocrația vechiului continent. Ada-Kaleh, un ținut fabulos, a fost o insulă situată în

apropierea orașului Orșova, pe Dunăre, având o lungime de circa 1750 m și o lățime de aproape 500 m. Descrisă drept „enormul coș cu flori ce plutea pe luciul liniștit al Dunării“, Ada-Kaleh a reprezentat un mic Levat, un Stambul în mini-atură. Spre disperarea tuturor, din anul 1970, a fost acoperită de apele lacului de acumulare de la Porțile de Fier. Și astăzi bătrânii turci plâng după paradisul pierdut, de tremură salvării pe ei.

În Evul Mediu, insula care a fost un punct strategic a fost fortificată încă de pe timpul lui Iancu de Hunedoara, ba chiar unele hrisoave susțin că cetatea ar fi datat încă de pe la 1390. Insula a fost ocupată de turci în 1520 și a primit numele de Ada-Kaleh (Cetatea de pe insulă). Stăpânită când de turci, când de austro-ungari, datorită importanței militare, insula a scris pagini de istorie în dese

războaie care au zguduit bătrânul continent. În 1716, Ada-Kaleh se regăsea pe hărțile vremii sub numele de Carolina, pentru că în 1717, Eugeniu de Savoia să ridice aici o puternică cetate construită după cel mai modern model european, de austrieci.

Ada-Kaleh, bastionul dunărean

În anul 1739, zona a fost din nou ocupată de turci. Aproximativ 600 de locuitori de origine turcă. Aceștia s-au adăpostit în catacombele cetății, deoarece insula fusese gândită

drept un bastion și nu existau cartiere sau locuințe civile. Inițial, locuitorii erau din toate colțurile Imperiului Otoman: kirghizi, arabi, turci, perși, kurzi. După ce aceștia au renunțat la cariera armelor, și-au ridicat treptat căsuțe pitice, și-au întemeiat familii și s-au apucat de mici afaceri, după modelul oriental. Soldații au devenit pescari, barcagii, cofetari sau tutungii. După desființarea Imperiului Otoman și venirea la putere a lui Kemal Atatürk, Turcia nu a mai putut avea vreo înfluență asupra insulei Ada-Kaleh, locuită în proporție mai mult decât covârșitoare de către turci. Ca urmare a unui plebiscit în 1922, locuitorii insulei dunărene au cerut să treacă sub administrația statului român, în schimbul unor privilegii, în principal comerciale.

Venirea comuniștilor, însă, a stopat huzurul, dar insula a rămas un rai al României. Sfârșitul a venit la sfârșitul anilor '60, când construirea barajului Porțile de Fier presupunea existența unui lac de acumulare. Insula a fost definitiv acoperită de apele Dunării în 1970, iar o parte din cetate și moschee au fost transferate pe o insulă mai ferită, Insula Șimian. Locuitorilor li s-a propus să aleagă între a emigra în Turcia sau a se stabili oriunde în România. Comunitatea din Ada-Kaleh nu a mai renăscut. Deși cei

mai mulți au preferat să plece în Turcia, câțiva dintre bătrânii negustori mai locuiesc astăzi în Orșova și Drobeta Turnu Severin. Insula a rămas încă în memoria tuturor, dar mai ales a unor adakalezi, care și acum visează la Seraiul de pe Dunăre, pierdut sub ape...

EVREUL DE CURTE, EVREUL DINTOTDEAUNA

Mulți oameni cred că evreii au inventat capitalismul. Nu sunt departe de adevăr. Ceea ce nu se știe este că "patentul" aparține într-adevăr unui evreu, Evreul de Curte.

Sub această denumire, istoria îi înregistrează pe specialiștii și manipulatorii de finanțe de la curțile principilor și regilor germani la începutul secolului XVIII.

Acestui principe sau rege îi dedică Evreul de Curte toată energia și geniul minții sale scilpitoare. Să-i sporească averea sau puterea.

Holjude - evreul salvator

Istoricul îl descoperă pe „Evreul de Curte” la sfârșitul Evului Mediu. El își consumă biografia în epoca agitată a Războiului de 30 de ani și a

Spânzurarea evreului Süß - gravură germană din sec. XVIII

Tratatului din Westfalia, după sfârșirea Sfântului Imperiu Roman în vreo 2.000 de state independente, unele cu o întindere de numai câțiva kilometri pătrați. Puterea nu mai aparținea nobililor și ecleziasticilor. Principii și regii aveau de întreținut armate, administrațiile palatelor și curți strălucitoare. Pentru a supraviețui regii și principii germani aveau nevoie de bani.

Necesitatea istorică îi împinge acum în prim-plan pe evreii cu bani sau mai exact, pe evreii care au idei cum să fie umplute visteriile. Chiar și Carol al V-lea, cel mai catolic dintre toți împărații germani, avea un "Hofjude", un evreu de Curte, pe Jossel de Rosheim, mare combinador în ale monetăriei statului.

De la împărat și până la cel mai nevolnic prințisor, cu toții aveau nevoie de omul de finanțe evreu. Calitatea esențială, dincolo de geniul său financiar, era loialitatea necondiționată față de rege sau principe, independența față de nobili, Biserică și grupurile de meseriași.

Oamenii de finanțe evrei umpleau un vacuum; ei știau cum să mobilizeze mari sume de bani și să pună în circulație mărfuri din abundență.

Acești evrei au inventat capitalismul!

Fondatorii statelor moderne

Germanul Werner Sombart, un istoric al capitalismului european, care nu poate fi bănuț de simpatii pro-semite (în 1933 el s-a alăturat Partidului nazist) spune:

„O privire superficială ne-ar face să credem că în nici o altă privință evreii n-au avut o influență mai redusă ca în formarea statelor moderne. Nici unul dintre oamenii de stat care ne vin în minte în acest context n-a

fost evreu - nici Carol al V-lea, nici Ludovic al XI-lea, nici Richelieu, Mazarin, Colbert, Cromwell, Frederic Wilhelm al Prusiei sau Frederic cel Mare. Cu toate acestea, când ne referim la acești oameni de stat și conducători moderni, nu o putem face fără să fim obligați să ne gândim la evrei... Braț la braț, evreul și conducătorul străbat cu

pași mari epoca pe care istoricii o numesc modernă... Interesele și simpatiile lor coincid. Evreii întrușipau capitalismului modern și conducătorul se alia cu această forță pentru a-și consolida sau a-și menține propria sa poziție. Prin urmare, când vorbesc de rolul jucat de evrei în fundamentarea statului modern, nu mă refer atât la influența directă ca organizatori, cât la cooperarea lor indirectă în acest proces. Mă refer la faptul că evreii au furnizat statelor în ascensiune mijloacele necesare pentru a se menține și a se dezvolta, la faptul că evreii au

susținut financiar armatele din fiecare țară în parte... iar armatele erau bastioane pe care se sprijineau noile state.”

Inventatorii de impozite

Primul „Evreu de Curte”, numit astfel, a fost Samuel Oppenheimer (c. 1635-1703) din Heidelberg. Urmașul său, în anii lui Leopold I, a fost

Samson Wertheimer (1658-1724) din Worms, fost șef rabin al Ungariei. Lui Jost Liebermann, considerat cel mai bogat om din Germania, nu i-a fost greu, cu cei 100.000 de taleri ai săi, să devină Evreul de Curte al Marelui Elector.

„Evreul de Curte”, scrie istoricul Max Dimont, era prototipul nu atât al bancherului internațional de la începutul secolului XX, cât mai degrabă al ministrului de finanțe din ziua de azi. Funcția sa nu era numai aceea de a servi drept șef al intendenței în armată, agentul financiar al prințului, sau de șef al monetăriei, dar și aceea de a găsi noi surse de venit, de a negocia împrumuturi, de a emite obligațiuni, de a inventa noi impozite. Pe scurt, evreul de curte a stabilit metodele care l-au eliberat pe cârmuitor de dependența sa de nobili, prin metode financiare moderne...

Cu gândul mereu la frații din ghetou

Era firesc ca „Evreii de Curte” să dovedească o loialitate absolută față de prințul care-i proteja. Puteau să plece și să se întoarcă după bunul lor plac. Luau masa cu șefi de state, adesea aveau și titluri nobiliare. Dar nu-și uitau niciodată frații din ghetou. Evreul de Curte era intermediarul dintre ghetoul evreiesc și Puterea, contribuind în mare măsură la supraviețuirea evreiască. Deși majoritatea „Evreilor de Curte” ar fi putut ajunge la funcții înalte în stat, dacă ar fi acceptat să se convertească, este remarcabil faptul că n-au făcut-o. Dar nu acest refuz de a se converti le-a atras dușmănia nobililor. Evreul de Curte era o personalitate revoluționară, care vestea apropiata apariție a statului capitalist radical, ce se va descotorosi de puterea și privilegiile nobililor. În Evreul de Curte nobilii aveau toată dreptatea să-și vadă întruchipat sfârșitul”.

Joseph Süß Oppenheimer (1692-1738), a fost cel mai celebru dintre „Evreii de Curte”. Viața sa pitorească, ieșită din comun, geniul combinațiilor financiare și sfârșitul său tragic au devenit subiectul unor filme, al unei nuvele de Wilhelm Hauff, al pieselor lui Paul Kornfeld și Eugen Ortner, al romanului lui Lion Feuchtwanger.

Spânzurarea evreului salvator - festivitate publică

Joseph Süß Oppenheimer a fost Evreul de Curte al principelui Karl Alexander (ducele Carol I) din Württemberg căruia i-a salvat principatul de la faliment. Măsurile financiare ingenioase, în premieră în istoria economiei europene, l-au îmbogățit pe Karl Alexander și au adus bunăstare în principat. Nobilii l-au urât pe Evreul Süß cu înverșunare și au făcut totul ca să-l vadă în ștreang. După moartea prințului protector, ei l-au arestat, l-au învinuit de fraude și de alte crime odioase și l-au condamnat la moarte. Mai întâi însă l-au expus în piața orașului într-o cușcă cu gratii. Spânzurarea Evreului Süß s-a transformat într-o festivitate publică. Climax-ul spectacolului ar fi trebuit să fie abjurarea de la credința evreiască a condamnatului. Dar Joseph Oppenheimer a refuzat să se boteze și să-și salveze astfel viața. El a urcat treptele eșafodului murmurând legământul evreiesc străvechi: „*Șma Israel, Adonai Eloheinu, Adonai Ahad*” (Ascultă Israel, Domnul este Dumnezeu nostru, Unicul Dumnezeu). Preotul adus să-l boteze a fugit blestemându-l.

DOCTORUL VĂ SFĂTUIEȘTE

Unghiile

Modificările de culoare a unghiilor sunt semne de alarmă privind sănătatea dumneavoastră. Culoarea:

În mod normal unghia trebuie să fie de culoare roz, nici prea ștearsă, nici prea strălucitoare. Sub influența unor factori patologici, culoarea unghiilor se poate modifica. De exemplu:

- unghiile palide, pot indica o stare de anemie.
- unghiile gălbui: (exceptând cazul fumătorilor) - pot fi urmarea unor micoze, tulburări ale ficatului sau ale vezicii biliare.
- unghiile de culoare roșie sau violacee: pot indica tulburări de circulație sanguină.
- unghiile albastrii sau violacee: sunt semnul unor tulburări de circulație sau tulburări pulmonare.
- unghiile brune sau negre: pot fi urmarea unui accident în alte cazuri ele pot indica afecțiuni mai grave și impun consult medical.

Dr. Carmen POPESCU

sport alb-violet

Dacă s-ar fi dus, noi eram mai sus!

În octombrie, anul trecut, un grup de porumbei-prichindei, cântau de zor în Piața Operei un refren valabil și astăzi: "fără ei, fără ei (Iancu și Ganea), am ajuns, pe locul trei". Radio Erevan ar fi adăugat: da, valabil cu mici modificări. Adică, Dacă s-ar fi dus, Iancu cum a spus, Noi eram mai sus!

Un voiajor, cu guleraș și cioc poznaș, adaugă: Am schimbat culoarea și... arătarea!

Parcă e mai multă lumină pe ecrane și o altă nuanță în declarații, când apare Tender. Penele porumbeilor nu se mai zbârlesc și puii nu se mai ascund ca atunci când tuna și fulgera Iancu.

Echipa, adunată în jurul bretonului lui Uhrin, junior încă, a strâns aproape "tot verdele grădinei" ligii întâi. După nouă meciuri avem șapte victorii, un egal și o înfrângere.

Bravo băieți! Poate iubirea alb-violetă se va ridica până dincolo de nori și, cine veghează asupra noastră, V-a face o minune. Cele șase puncte înapoi!

Dacă luăm campionatul, porumbeii vor renunța la bazinul lor de la ceasul din Piața Operei pentru a se amenaja un strat de flori, cu gazon verde și inscripția CAMPIONII din petunii alb-violete.

Să fie într-un ceas bun!

Roller GOLUMBU

Ipoteze inedite

Cum începe lichidarea unui popor?

Pentru a putea lichida un popor se începe prin a-i șterge memoria: îi distrugi cărțile, cultura, religia, istoria și apoi altcineva îi va scrie alte cărți, o altă istorie, îi va da altă religie, altă cultură etc.

Între timp, poporul începe să uite ce este și ce a fost, iar cei din jur îl vor uita și mai repede. Vor fi aduse noi elemente de adorație și se vor uita cele vechi. Vor rămâne doar câteva expresii, câteva tradiții, impresii, fragmente cu nume de localități, munți și ape fără un înțeles aparent.

Formule vechi vor fi deplasate de cele noi ce vor dicta componența și locul „noului popor”. Așa s-a întâmplat și la noi. Trupele „internaționaliste” ale lui Traian (și el trac la origini) ne-au copleșit în proporție de 14% și pe o perioadă de 165 de ani (în care de zeci de ori dacii liberi aliați cu alții au recuperat temporar regiuni întregi).

Profesoara americană Maria Gimbutas din Los Angeles, consideră spațiul Carpato-Dunărean leagănul civilizației europene de peste 7000 de ani, situat în centrul României de azi, iar primul mesaj scris se găsește tot la noi (Tărtăria-Turdaș), iar alții susțin că n-am știut să scriem.

Codexul Rachozy arată că Dacia mai exista până în anul 1091 (condusă de principele Vlad 1046-1091) și avea o armată de 200.000 de șomi (soldați). Alții susțin că după 271 e.n. Dacia a fost pustie. Aceeași dușmani ai poporului nostru rămân pasivi la documentele descoperite, parcă într-o cârdășie cu cei ce vor să ne scoată din istorie.

Ștefan TARJOC

(după dr. Napoleon Săvescu

- Dacia Revival International, New York)

Conexiuni

- Întâmplarea are loc privilegiat între cauză și efect.
- O privire atât de ambiguă, încât lămurea totul.
- Există cuvinte rare pe care le folosesc toți oamenii.
- Ascultă sfatul meu, nu te încrede în sfatul nimănui.
- Prea bogat pentru a-și cumpăra haine ieftine și prea sărac pentru a le da de pomană pe cele purtate.
- Îi stătea bine în rochie de mireasă și de aceea se îmbrăca în mireasă ori de câte ori avea ocazia.
- Și-a pus ceva în gând și a uitat unde.
- Se bucura întotdeauna când era refuzat de edituri: opera sa postumă rămânea intactă.
- Adevărul gol-goluț se îmbracă întotdeauna cu gust.

Prof. Marius MATEI

În cot te doare...

Nu știu de ce... „Să mor!”
Nu îți pot scrie-o poezie,
Tu nu faci parte din décor,
Ci dintr-o altă galaxie.

Dar dacă tot m-atenționezi,
Cu gura dulce, ochi de jad,
Eu o s-o scriu, că poate ai să vezi,
Pe strada ta, cum umbre grele cad...

Și toamna-și pune-amprenta clar,
Pe pomi, pe case și pe lună,
Și să te lupți e în zadar,
Că ce se-aude nu-i a bună!

Cu ochii-albaștri ne privești,
Ne umpli inima de soare,
Și pari-așa toată cum ești,
Că-n cot te doare!

Că toate astea chiar nu te privesc,
Că toate chiar te lasă rece,
Cu chipul tău frumos de nefiresc...
Că pietrele rămân, doar apa trece...

Victor ENACHE

Cititorul nostru - campionul nostru

În 11-12 octombrie 2008 s-a desfășurat finala concursului național al României, de MOTOCROSS, la Brănești - Făget - jud. Timiș. Noul campion național la clasa 85 cm³ este timișoreanul GREGOIRE ANDRÉ, de la Clubul „MOTOVERDE” Timișoara, urmat de Butuza Marcel de la clubul „Vectra” - Zărnești, iar pe locul al III-lea s-a clasat Dunca Cristian, tot timișorean, de la Clubul „Motoverde” Timișoara. Cinste lor! Anul viitor André Gregoire va concura la clasa 125 cm³, printre mulți alți „gri” ai motoarelor. Sperăm să urce pe podium pe o treaptă cât mai înaltă, iar lui Cristian Dunca îi dorim să ducă ștafeta mai departe și să devină noul campion.

În 25-26 octombrie 2008 se va desfășura finala la concursul național al României, pe echipe, la Brănești, județul Timiș. Sperăm ca „Motoverde” Timișoara să aducă cupa de campion acasă.

Veniți să-i susținem și să ne bucurăm de un adevărat spectacol!

Mary TAKO

Lui Ion Minulescu...

Volumul tău de poezie
„Romanțe pentru mai târiu”
Este sublim ca o beție
Cu minulescu-atât de viu...

Ai scris magnifice romanțe
„Romanța pelerinului”...
Mai toate-aprinse de speranțe
Și-o culme a destinului!

Romanțele minulesciene
Sunt triste șoapte de amor,
Sonetele eminesciene
Sunt „dulci evlavii” de ador...

Cu-Alighieri-n Paradis
E minulescu doar un vis...

15.10.2008
Clasei „Sicman”
„Romanța” primă
Poi scri-o-n gustul florentin- / Că cum ar fi scri-o
Dante când a călărit pe Beatrice / Și-n fiecare vers voi
pune atâta aur, cât se știe / Că-ngămădă
credincioși / Pe gropa primului creștin.” (Romanța
celor trei omanțe, Ion Minulescu, 1881-1944)
„Că la iubite c-un auspin arat-o / Pe veci pierdute,
ocinic adorat!”
(Sonete, 1879, 1 oct. „Convorbiri literare”,
M. Eminescu)

Din mâinile cui am scăpat...

Citind însemnările lui Max Bănuș, din anii gherlei comuniste, îți spui din când în când: Dom-le, din mâinile cui am scăpat!

De ce le publicăm? Pentru că ele sunt veridice. Pentru că uitându-le, sigur le vom retrăi. Pentru că astfel de brute au existat. Una dintre ele, trăiește și astăzi și are o pensie mai mare decât vreo 20 de profesori. E bine asta? Pleșiță, un fost torționar, un ucigaș cu ochii injectați de ură, un ins impudic, se plimbă liber printre victime.

E bine? Da, pentru că astfel înțelegem, dacă mai era nevoie, că democrația este de preferat oricărei tiranii. Că democrația este singurul sistem politic compatibil cu demnitatea umană. Cât îl privește pe Pleșiță și ai lui, o singură consolare: aici, pe pământ, astfel de nefericiți insalubri, nu vor cunoaște niciodată respectul semenilor. Nici măcar iubirea propriilor copii. Iar în ceruri ei nu vor afla nicicând, eterna liniște cognitivă.

Vasile TODI

**Nu uitați acest nume:
Gheorghe Moisă !**

În 1958 este numit locotenent major! În securitate. Când vorbește, cu greu își trage respirația! Când își închide nasturii de la uniformă; o gușă i se revărsă peste guler. Părul este blond. Scurt. Ochii, ca două puncte. N-am văzut încă un om care să aibă ochi așa de mici. Avea în fața lui mai multe pagini liniate.

“Întrebare!” spune el cu voce tare, uitându-se indiferent la mine. Apoi începe să scrie. Literă cu literă. “În... tre... bare”. Repetă literele în gând, iar limba se plimbă în dreapta și în stînga pe buze. Apoi privește satisfăcut.

“Ce activitate ai avut împotriva securității statului?”

Este prima oară că îmi pune o asemenea întrebare. Am încetat de mult să mai cred că pe aici oamenii pot glumi. Îl urmăresc cum își scrie întrebarea. Trec câteva minute bune. Apoi se uită la mine.

“Ei?”

Ridic din umeri.

“Ei? Nu știi românește? Ce activitate ai avut împotriva securității statului?”

Ridic din umeri. Cum se poate răspunde serios la o asemenea întrebare?

Se înroșește!

“Nu vrei să răspunzi? Ai?”

Ochii îi sînt amenințatori. Sîngele i-a venit în obraji. Trebuie să răspund.

“Nici una, domnule locotenent!”

Rîde scurt. Se uită batjocoritor la mine.

“Nici una? Binee...”

Și, calm, începe să-mi scrie răspunsul. “Ni... ci... u.. na!” Apoi, mai recitește o dată tot ce a scris. De aproape, atent... și apoi încă o dată, îndepărtîndu-și capul.

Se ridică. Mă uit speriat la el. Își ia hîrtia, se apropie de mine și mi-o întinde.

“Iscălește-ol!”

O iau. Stă lipit de mine. Mi se taie respirația. Citesc. A scris exact ce am vorbit, exact ce m-a întrebat, exact ce i-am răspuns. Dar, Doamne, cu cîte greșeli de gramatică. Iscălesc. Cheamă un soldat.

“Du-i jos!”

Reîncepe operația. Pune ochelarii negri. Trei pași înainte. Unul la dreapta. Cobori patru scări. Apoi faci încă doi pași. Urci două scări. La stînga. Intră.

Sînt în celulă. Parcă mă simt mai bine. Celula a devenit un fel de locuință, un fel de cămin. Sînt acasă. Mă simt mai în siguranță. Mă așez

pe patul meu. În stînga, o figură nouă. Îmbrăcat ca la țară. Haine ponosite. O figură brăzdată de muncă. De vînt. Sprîncene stufoase. Îmi ghicește întrebarea.

“Nu. Nu sînt proaspăt arestat. Stau aici, în Uranus, de peste șase luni. M-am mutat acum o jumătate de oră din altă celulă.”

Îl privesc bănuitor. Chiar așa să fie?

“Mă numesc Gheorghe Bunea. Dar dumneata?”

Îi spun cum mă cheamă.

“Cine te anchetează?” mă întreabă curios Bunea.

“Unul... Gheorghe Moisă!”

Văd că i se oprește respirația.

Duce mîna la gură. Mă privește vădit speriat. Se așază lîngă mine. Îmi pune mîna pe umeri.

“Și cum a fost... domnu' Max?”

“Cum să fie? Nimic. M-a întrebat. Am răspuns. Mi-a cerut să iscălesc. Am iscălit. Și gata.”

Oftează.

“Domnu' Max!”

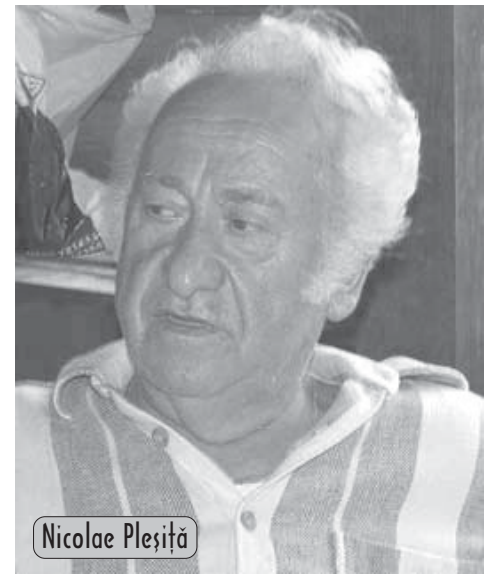
“Da!”

“Domnu' Max... fii foarte atent. Gheorghe Moisă este un criminal. L-a ucis pe vîru-meu. Aici, în Uranus. Fii foarte atent, domnu' Max!”

Vocea omului tremura. Aproape nu mai putea vorbi.

“Ne-au adus pe amîndoi deodată. Pe Cornel au început să-l bată în fiecare zi. De ce? De ce, Doamne? L-au legat de mîini și de picioare și l-au atîrnat, sălbaticii, ca pe o vită de un drug. Apoi l-au bătut cu bicele pe unde apucau. Și în special la tîlpi. Nu putea bietul să mai meargă în celulă. Ultima oară l-au dus la anchetă acum trei luni. Și n-a mai apărut. A venit un gardian de i-a luat hainele. Întotdeauna se procedea așa cînd moare un deținut în bătăi. Și schingiuirea era condusă de acest criminal Gheorghe Moisă. L-au omorît pe bietul Cornel. Am aflat mai tîrziu, de la unul din sat care a fost arestat, că doctorul i-a făcut un act că a murit de inimă. La 27 de ani, voinic cît un munte! Și nu cred că este singurul omorît de Gheorghe Moisă.

N.A. Gheorghe Bunea nu este numele adevărat al deținutului de care a fost vorba aici. Dar n-aș vrea să fie victima vreunei răzbunări.

Nicolae Pleșiță

Max Bănuș

La canal

Sînt bolnav.

Am o ulcerăție la buza inferioară. Nu pot mîncea și sînt slăbit. Nu mai pot lucra la dig. Mă anunță un sergent că am fost distribuit la munci ușoare.

La plivit sfeclă. Pare simplu. Trebuie să las cîte un fir de sfeclă la fiecare douăzeci de centimetri. Pentru că rădăcina viitoare de sfeclă să se poată dezvolta. Munca nu poate fi grea. Dar timp de șase ore dimineața și cinci ore după-amiază trebuie să stai aplecat peste brazdă.

Cînd se dă încetarea pentru masă, la prînz, nu mă mai pot îndrepta. Rămîn într-un unghi de 90 de grade. Mă apucă rîsul.

În timp ce mînc, vine sergentul la mine. Îl cheamă Negoită. N-am avut niciodată de-a face cu ei. Sergentul Negoită, un blond cu nasul coroiat și cu vocea răgușită, păzește deținuții care ies la munci agricole. Se apropie de mine.

“Bă... dobitocule. Ți-am controlat brazda. N-ai învățat că trebuie să lași numai un fir la fiecare douăzeci de centimetri? În trei locuri am găsit pe brazda ta două fire. Asta-i sabotaj. Dacă te prind și după-amiază cu măgării d-astea, te năucesc. Ai înțeles?”

“Am înțeles, să trăiți, domnule sergent!” Îmi piere pofta de mîncare.

După-amiază, sergentul Negoită în spatele meu.

Lucrez tîrîndu-mă pe pămînt. Nu mai pot sta în picioare aplecat. Nu mai am forță.

Trece o oră.

“Heii...”

Urletul sergentului mă face să mă uit la ei.

“Ia vino încoace, dobitocule!”

Era clar. De mine era vorba.

Mă apropii de el.

“Ai lăsat aici două fire!”

Mă uit. Da, erau două fire. Blestematele. Încerc să le scot. Dar sergentul îmi trage un picior care mă azvîrle la doi metri.

“Firul ăsta să-l smulgi cu gura!”

Mă fac că n-aud gluma. Mă doare și spatele. Dar mă aplec din nou să smulg blestematul de fir.

“Tu n-azi ce ți-am spus?”

N-am timp să-i răspund. Mă lovește cu cizma în piept. Cad jos. Mai am timp să mă gîndesc... ce ușoară este munca grea de la dig.

Apoi îmi pierd cunoștința.

Principiile fundamentale ale francmasoneriei

Francmasoneria modernă ni se înfățișează ca o asociație de bărbați aleși, care, după ce au dat suficiente dovezi de moralitate, fiind siguri unii de ceilalți, își pot îngădui între ei o frăție sinceră, fără rezerve.

Acești bărbați, recunoscuți ca fiind buni, loiali și onești, trebuie să evite cu cea mai mare băgare de seamă orice le-ar putea amenința unitatea. Le este cu deosebire interzis să-și caute unii altora pricină privind convingerile intime, atât religioase cât și politice, trăsătura lor definitorie trebuind să fie, în orice domeniu, toleranța.

Pentru a fi tolerant, e necesar să-ți însușești idei generoase, să depășești orice prejudecăți. Francmasoneria se străduiește, prin urmare, să perfecționeze mental indivizii; se preocupă, în mod deosebit, de eliberarea acestora de erorile care întrețin neîncrederea și ura printre oameni. Francmasoneria nu apreciază oamenii decât după valoarea reală a calităților lor intelectuale și morale, orice altă diferență de credință, de rasă, de naționalitate, de avere, de poziție ori de rol social trebuind să se șteargă în cadrul reuniunilor masonice.

Îndatoririle ucenicului mason

Principalele Îndatoriri ale inițiatului

Întiturile inițiatice nu au semnificația hirotonisirii. Profanul devenit mason după formele tradiționale n-a dobândit prin doar faptul inițierii sale trăsăturile ce-l deosebesc pe gânditorul luminat de omul necioplit și lipsit de inteligență. Ceremonialul de inițiere nu este decât o punere în scenă a unui program pe care neofitul are a-l urma spre a intra în deplina posesie a tuturor calităților sale. Prima îndatorire a ucenicului este deci să aprofundeze înțelesurile ritualului de inițiere pentru a trăi conform valorilor masonice. Aceasta este preocuparea sa definitorie, singura sa îndatorire care le include pe toate celelalte.

Un începător are însă nevoie de indicații mai exacte. Ele sunt cu-prinse în chiar jurământul pe care l-a făcut înainte de a primi Lumina:

- Să păstreze tăcere față de profani;
- Să caute Adevărul;
- Să vrea să se facă Dreptate;
- Să-și iubească Frații;
- Să se supună Legii.

Prof. dr. Ion MANU

Întrebări masonice pentru răspunsuri masonice

Potrivit vechilor ritualuri engleze, testarea începe astfel:

Î.: Exista ceva între dumneata și mine?

R.: Da, venerabile maestre.

Î.: Anume ce, fratele meu?

R.: Un secret.

Î.: Care?

R.: Francmasoneria.

Î.: Presupun atunci că sunteți francmason.

R.: Am fost primit și admis ca atare de către frații mei maestri și calfe.

Întrebare: Care este legătura care ne unește?

Răspuns: Francmasoneria.

Î.: Ce este francmasoneria?

R.: Este o alianță universală de oameni luminați, uniți pentru a lucra în comun la perfecționarea intelectuală și morală a omenirii.

Î.: Este francmasoneria o religie?

R.: Ea nu este o religie în sensul strict al cuvântului. Însă, mai mult decât oricare altă instituție, ea îi leagă pe oameni între ei; prin aceasta este o religie (lat. religare înseamnă "a lega") în sensul cel mai larg și mai înalt al acestui termen.

Î.: Sunteți mason?

R.: Frații mă recunosc ca atare.

Î.: De ce răspundeți astfel?

R.: Pentru că se cuvine ca un ucenic mason să evite să fie prea sigur de sine, să se teamă să ajungă la concluzii înainte de-a solicita părerea fraților săi.

Î.: Ce este un mason?

R.: Este un bărbat născut liber și de bune moravuri, în mod egal prieten cu cel bogat și cu cel sărac, dacă sunt virtuțoși.

Î.: Ce se înțelege prin născut liber?

R.: Bărbatul născut liber este acela care, după ce a murit pentru prejudecățile celor de rând, s-a văzut renăscut la noua viață pe care o conferă inițierea.

Î.: De ce spuneți că un mason este în mod egal prieten cu cel bogat și cu cel sărac, dacă sunt virtuțoși?

R.: Pentru a arăta că valoarea fiecărui om trebuie apreciată pe măsura calităților sale morale. Respectul nu trebuie să se măsoare decât prin consecvența și energia pe care bărbatul le aduce la îndeplinirea binelui.

Î.: Care sunt îndatoririle masonului?

R.: Să se ferească de viciu și să practice virtutea.

Î.: Cum trebuie să practice virtutea un mason?

R.: Să prefere tuturor lucrurilor Dreptatea și Adevărul.

Î.: Unde v-ați pregătit să deveniți mason?

R.: În inima mea.

Î.: În ce a constat aceasta pregătire?

R.: M-am străduit să-i iubesc pe toți oamenii ca pe frații mei.

Î.: Unde ați fost inițiat?

R.: Într-o lojă justă și perfectă.

Î.: Ce trebuie pentru ca o lojă să fie justă și perfectă?

R.: Trei s-o conducă; cinci să o lumineze; șapte să o facă justă și perfectă.

Î.: Explicați acest răspuns.

R.: Cei trei sunt venerabilul și cei doi supraveghetori. Acești ofițeri împreună cu oratorul și secretarul sunt cele cinci lumini ale lojii — dar trebuie să se reunească cel puțin șapte dintre membrii lojii pentru a putea proceda la inițieri regulate. — Dintre cei șapte, cel puțin trei trebuie să aibă gradul de maestru și doi gradul de calfă.

Trei masoni, dintre care cel puțin unul este maestru, alcătuiesc o lojă simplă în care pot avea loc discuții și schimburi de păreri privitoare la instruirea reciprocă în domeniul inițiativ. — Reunirea a cinci masoni, dintre care trei sunt maestri și unul este calfă, formează o lojă justă competentă în materie de instrucție judiciară. — În sfârșit, loja perfectă, compusă din șapte membri, așa cum s-a spus mai înainte, este singura care are suveranitate masonică deplină.

Î.: De când sunteți mason?

R.: De când am primit lumina.

Î.: Care este tâlcul acestui răspuns?

R.: Că nu devenim masoni decât din ziua în care sufletul nostru s-a deschis înțelegerii misterele masoneriei.

Î.: După ce aș putea recunoaște că sunteți mason?

R.: După semnele, atingerile și formulele mele de recunoaștere.

Î.: Ce înseamnă, mai exact, acest răspuns?

R.: Un mason se recunoaște după modul cum acționează, mereu corect și deschis (semnele), după limbajul său loial și sincer (formulele de recunoaștere), precum și după grija frățască pe care o manifestă pentru toți cei de care este legat prin solidaritate (străngerile de mână, atingerile).

Din motive lesne de înțeles, atât numele intervievatului, cât și al "reporterului" nu pot fi date publicității.

Mândră țară îi Banatul !

Toamna Frăției

A venit toamna, așa cum vine în fiecare an, cu diminețile și serile din ce în ce mai reci, cu zilele mai scurte, cu bucuria truditilor acest pământuri care își adună roadele muncii de pe câmpuri și livezi. Eu care port în suflet povara melancoliei, a iubirii față de natură, parcă mă întristează acest anotimp pe care îl consider anticamera iernii. El este anotimpul care ne aduce bruma și ne dezbracă natura de mantia verde.

Și totuși, am și o satisfacție, o bucurie când văd în grădini gutuile galbene-aurii, care adună-n ele toate razele soarelui și emană aroma specifică, ce va lua loc în borcanele din camera gospodinelor. Pentru Săcălaz acest fruct al toamnei avea și o semnificație în trecut. Exact în această perioadă, când avea loc Kerweiul (ruga) șvabilor, iar ei ornau acest fruct cu asparagus și-l ofereau atât autorităților comunei cât și musafirilor la această sărbătoare, semnificând invitația de a participa la acest eveniment.

Obiceiul este păstrat și acum în Germania, de către șvabii săcălăzeni.

Iată-ne că după ani de zile în Săcălaz, toamna este întâmpinată altfel în acest an, datorită desfășurării „Zilelor Săcălazului”, în perioada 3-5 octombrie.

Premiile Trustului de Presă „Magazin” și ale Asociației Presei Rurale din Banatul Istoric

Momentele cele mai semnificative au avut loc duminică, 5 octombrie 2008, în sala Căminului Cultural, unde Consiliul Local și Primăria au avut o ședință comună cu autoritățile din Jitiște – Serbia, cu ocazia semnării Protocolului de Înfrățire dintre cele două localități. Au urmat apoi clipele cele mai emoționante, prilejuite de decernarea de diplome, plachete și medalii de către Trustul de Presă „Magazin”, reprezentat de scriitorul, publicistul și, mai nou, actorul Vasile Todi, care este și președintele Asociației Presei Rurale din Banatul Istoric. Datorită lui am avut oaspeți de seamă din Banatul Sârbesc și din alte județe unde trustul condus de dl. Vasile Todi editează zeci de reviste. Oameni de mare valoare, care au un numitor comun: scrisul prin care își exprimă dragostea față de glia străbună, față de frații români de pretutindeni. Dintre oaspeții dragi nouă săcălăzenilor, n-a putut

fi prezentat din diferite pricini ÎPS Mitropolitul Nicolae Corneanu, motiv pentru care o delegație condusă de domnul Todi ne vom deplasa la Mitropolie, pentru ai înmâna diploma, placheta de onoare și medalia, ca semn de înaltă prețuire. Trusutul „Magazin”, prin inițiativa inimosului Vasile Todi, care colaborează cu multe publicații rurale și cu mari personalități ale vieții culturale, a premiat cu această ocazie 23 scriitori, publiciști și primari, după cum urmează: **Înalt Prea Sfinția Sa dr. Nicolae Corneanu** – pentru râvna de a trăi viitorul creștinismului în prezent; **Ilie Todașcă**, „Primarul anului 2008” din jud. Timiș; **Preot**

roman istoric privind viața aromânilor; **Gheorghe Neicu** – „Primarul anului 2008” din jud. Caraș-Severin; **Pavel P. Filip** – pentru întreaga activitate publicistică; **Marius Nițov** – pentru înalta ținută culturală pe care a impus-o revistei „Jurnal de Gătaia”; **Prof. Dr. Ioan Chisăliță** (primarul orașului Moldova Nouă) – pentru continuitatea vieții publicistice din orașul Moldova-Nouă, jud. Caraș-Severin; **Ion Gh. Olteanu** – pentru întreaga activitate depusă în slujba culturii bănățene.

Premiile Primăriei comunei Săcălaz

Asemenea diplome și plachete a oferit și Primăria comunei Săcălaz oaspeților din Serbia, aflați în localitățile Torac, Jitiște și Iancaid, care au colaborat și colaborează cu noi, în cimentarea prieteniei dintre frații români, de o parte și alta a graniței. De asemenea le-au fost decernate diplome și plachete domnului **Vasile Todi**, președintele Asociației

Premiarii Consiliului Local și ai Primăriei comunei Săcălaz, avându-l în mijloc pe domnul primar Ilie Todașcă

Vasile Suci – pentru întreaga activitate a revistei „Vatra Nouă” din Giarmata-Vii; **Ion Murariu** – pentru activitatea publicistică depusă în slujba culturii bănățene; **Ghiță Blejușcă** – pentru cele mai frumoase pagini de povestiri publicate în revistele Trustului „Magazin”; **Constantin Ionculescu** – pentru întreaga activitate depusă în slujba culturii bănățene și a Trustului de Presă „Magazin”; **Ștefan Tarjoc** – pentru fidelitatea cu care slujește idealurile Trustului de Presă „Magazin”; **Cristian Mosorceanu** – „Cel mai bun jurnalist al anului 2008” din jud. Caraș-Severin; **Aurel Turcuș** – pentru întreaga activitate depusă în slujba culturii bănățene; **Ștefan Tomoiagă** – pentru conducerea primei gazete rurale a Trustului de Presă Magazin; **Dumitru Oprișor** – pentru volumul de proză „Ziua Anonimilor”; **Petru Vasile Tomoiagă** – pentru cel mai bun poet al anului 2008 din Banatul istoric; **Ion Traia** – pentru cea mai reușită monografie din Banatul Istoric; **Costa Roșu** – pentru felul în care a slujit până azi cultura bănățeană; **Vasile Barbu** – pentru întreaga activitate jurnalistică; **Traian Trifu Căta** – pentru bogata activitate a revistei „Familia” din Vladimirovaț; **Nicolae Cușa** – pentru cel mai bun

Presei Rurale din Banatul Istoric, care s-a implicat de câțiva ani în viața culturală a Săcălazului, la fel și soției domniei sale, **Elena Jurjescu**, care este principala colaboratoare, nelipsind niciodată de la activitățile ce se desfășoară în Săcălaz în acest domeniu. După aceste emoționante momente au urmat programe folclorice oferite de ansamblurile „Cununa” din Săcălaz și „Vichente Petrovici Bocăluț” din Torac – Serbia.

Gazdele au oferit o masă festivă tuturor oaspeților, dovedind încă odată în plus stima și onoarea ce o acordă acestora. A fost frumos și dorim ca această primă ediție a „Zilelor Săcălazului” să rămână în amintirea tuturor participanților, să fie începutul unor noi colaborări și legături frățești, dovadă că noi românii știm să ne iubim și să ne apreciem valorile. Să nu uităm că, constelația valorilor în literatură, folclor și chiar istorie s-a născut la sat. De aici au plecat marile opere. Sunt convins că ceea ce s-a petrecut la noi la Săcălaz v-a rămâne pentru totdeauna în amintirea participanților care ne vor onora cu prezența și la edițiile viitoare, pe care noi săcălăzenii, le dorim să fie mai frumoase, să adune câtă mai multă lume, care să fie angrenată în toate activitățile ce se vor desfășura.

Ghiță BLEJUȘCĂ
Redactor șef adjunct -
Foaia Săcălazului